

Prædiken til 8. søndag efter Trinitatis

Matt. 7, 15-21

Jesus advarer om de falske profeter. Når der særlig er grund til at advare, er det fordi falskheden er skjult og til tider ligner sandheden. Det er derfor Jesus taler om, at de falske profeter kommer i fåreklæder - det kan se tilforladeligt ud, men indeni er de glubske ulve, siger Jesus. Således er verden et sted, hvor både det sande og det falske byder sig til.

Nu vil nogen måske mene, at de falske profeter er noget der hører en helt bestemt tid til, nemlig den tid hvori Jesus formulerede disse ord. Men der er ikke noget der tyder på, at Jesus havde en helt bestemt gruppe i tankerne. Det er næppe farisæerne han tænker på, der er nok snarere tale om dem, som opkaster sig som nogen, der har noget at sige på Guds vegne, men som ikke taler på Guds vegne, dem som ikke formidler sandheden, men dens modsætning.

De falske profeter vil altid være der. Men der er tider, hvor falskheden har lettere vilkår end andre tider. Det handler jo ikke blot om nogen, der fremsætter almene usandheder. Det handler nok så meget om dem, der fremsætter udsagn om troen, om

gudsriget eller om grundlaget for vores tilværelse. Dem vi lytter til på en sådan måde, at de får indflydelse på vores liv. Det profetiske består jo ikke kun i at udsige noget om fremtiden, men i at udsige noget på Guds vegne eller på en sådan måde, at det får guddommelig status for os. Som noget der styrer vores liv.

I vores egen tid er vi på ingen måde hævet op over risikoen for at møde falske profeter. De er overalt, hvor de tilbyder deres falske antagelser, om også det til tider måske måtte være ud af et godt hjerte. Mange undrer sig over, hvorledes der i vores egen tid er kommet en sådan optagethed af en tro på skæbneagtig religiøsitet, som tilfældet er. Som om der er kommet en kollektiv frakobling af almen fornuft og tankeevne hos en stor gruppe af befolkningen. Overtroen hænger jo omkring os som sjældent set, og folk får ændret navne i troen på, at det nye navn nok skal redde dem fra modgang og fare, der tydes stjerner og lægges kort og læses i hænder og hvad ved jeg for at sikre sig viden om, hvad der skal ske i fremtiden eller måske ligefrem for at ændre fremtiden.

For nogen handler det med overtroen simpelthen om at tackle en grundlæggende utryghed og angst.

En vis portion utryghed har altid været en del af vores vilkår, det samme gælder angsten, men det nye er, at forsøget på at slippe for angsten benytter sig af metoder, som man ikke havde troet mulige i et samfund, som regner sig for rimeligt oplyst. Og det nye er måske også angstens omfang. Mange mener, der er kommet mere angst i vores liv. At der er en tomhed, et eksistentielt vakuum, hvor intet rigtigt gælder, og hvor alt er mere eller mindre ligegyldigt. I hele den kristne arv ligger alt det, som kunne tilføre hver enkelt grundlaget for livet, men hvad gør man, når de fleste har glemt eller aldrig rigtig fået oplysning om det grundlag og den arv? Hvad gør man, når traditionen er gået i glemmebogen og vi har overladt opgaven med at skabe vores livsgrundlag til os selv? Spørgsmålet er jo ikke irrelevant i vores vestlige kultur, som den har udviklet sig de seneste 100 år. Og svaret er bl.a., at man søger at skabe en form for sikkerhed eller man fortrænger virkeligheden. Begge metoder er ganske velkendte.

Over for disse noget fattige undvigelsesmanøvrer er det, vi skal høre Jesu ord. De er talt midt ind i den situation, hvor livet gør ondt, og hvor angsten skaber ravage i vores sind. ”Vogt jer for de falske profeter”. Ikke bare alle de fjolser, der render rundt og laver mere eller mindre fancy spådomskunster og tjener kassen på det. Det gælder også dem, der vil have os til at tro, at vi kan ska-

be vores eget liv eller at vi kan finde redskaber til at iscenesætte alting. Eller der, hvor vi lader os narre til at styre uden om konfrontationen med de væsentlige spørgsmål i tilværelsen. ”Gud, lad os leve af dit ord”, siger vi ofte i bønnerne. Og i dag bad vi om, at Gud vil holde os fast ved sit ord. Der er så meget, der kan rive os væk fra dette levendegørende og frigørende ord, så derfor gælder det om at holde fast ved det. Til alle tider har ordet været truet af ønsket om at finde sig en sikkerhed, noget håndgribeligt. Og når vi så tilmed befinder os i en situation som vores, hvor kristentroen er blevet sjælden, og hvor et åndeligt legoland har erstattet dybsindigheden, så gælder det om at holde godt fast ved ordet, som frelser fra den falske tryghed og den falske profeti. Og dette ord skal kendes på dets frugter, siger Jesus. Der, hvor åndens frugter er, der er gudsriget. Ånden, Guds egen ånd, må lede os frem til sandheden. Guds børn - det er dem, der ledes af Guds ånd.

Epistelteksten fra Romerbrevet, som vi læste i begyndelsen af gudstjenesten, handlede netop om dette forhold, og det er naturligvis også derfor, det er taget med i dag. Alle der drives af Guds ånd er Guds børn. I den ånd, vi har fået, har vi barnekår, siger Paulus.

Derfor er vi ikke overladt til os selv i vores søgen efter sandheden. Vi er ikke engang overladt til en søgen, der kan føre os fra den ene livsanskuelse til den anden og videre til den tredje og den femte.

At søge sandheden er i den kristne sammenhæng også at lade sig møde af sandheden. Sandheden kommer nemlig til os som et møde. Den kommer til os - ikke som en filosofi, men som Kristus selv, der med sin ånd er nærværende hos os. Og i den ånd, i Guds egen ånd, er vi hans børn.

Der er redningen for så mange af os. Der er redningen for den, som ikke ved, hvor man skal gå hen for alle de falske profeter, der påberåber sig autoritet, men som kun byder på selvskabte forestillinger, og det er redningen for den, som ellers er henvist til mængden af tilbud om lykkelige liv og kontrol af alting.

I dag kommer sandheden os i møde som Kristus selv, der giver os sin tilgivelse og sit fællesskab. Han kommer til alle - også til de falske profeter kommer han. Også til dig og mig, når vi tager del i nedbrydningen af gudsriget med vores handlemåde og væremåde. For det er jo også en side af dagens budskab - ingen af os kan sige os fri fra også ind imellem at bringe det, som er falsk profeti, fejlagtig forkyndelse eller et liv, hvis frugter ikke altid er lige forbilledlige. Det er den anden side af dagens tekst. Og også her gælder det, at Åndens nærvær er vores eneste redning. Når Jesus taler om dem, der gør hans himmelske Faders vilje, så taler han ikke hverken om eller til nogle troshelte. Husk på, hvem Jesus henvender sig til i denne tekst.

Han henvender sig til ganske almindelige folk, til dem, der stod og lyttede til ham, da

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

han holdt den prædiken, som vi kender som hans bjergprædiken. Og til dem som til os taler Jesus om Gudsrigets frugter. Der hvor Guds rige blomstrer op, af hvad årsag det så sker, og om det så er med eller uden hans kirkes medvirken, dér er Gudsrigets frugter altid freden, glæden, tålmodigheden, mildheden, troen, håbet og kærligheden og barmhjertigheden.

Om barmhjertigheden gælder det, at den skal vises mod dem, der ikke har fortjent den. Det ligger jo i selve begrebet barmhjertighed - den er ikke noget, man kan gøre sig fortjent til, men den gives til den, som ikke har fortjent den, fordi den, der giver den, netop er barmhjertig. Og Guds riges frugter er dem, der skal følge os i vor færd og det er dem, vi selv skal leve af, når vi i selvsamme færd må indse, at vore egne handlinger og vort eget sind ikke udtrykker det sande Gudsrige. Af os selv formår vi intet, men i ham formår vi alt. Det er den erkendelse, som giver de frugter, Jesus taler om i dag. Først når Gudsriget er kommet helt tæt ind til os, kommer vi til det punkt, hvor også troens følger sker hos os, og hvor vi bliver hans disciple i verden.

Mikkel Wold
Marmorkirken

Salmer: 736 - 308 - 338 - 394 - 217